

Compte endavant

Cadena humana de l'11 de setembre del 2013. Enguany l'Assemblea i Òmnium aspiren a repetir o a millorar l'èxit.

Durant mesos i mesos, des de les darreres eleccions per al Parlament, l'opinió pública i l'opinió publicada a Catalunya no han fet més que especular sobre dates i sobre estratègies en el procés que el president de la Generalitat, Artur Mas, va definir "de transició nacional". És tot allò que els més càustics han definit, no sempre amb ironia recompensada, com "l'hàmbster" o "la roda". Si se sumen les reiteracions i la retòrica en què han caigut tant els partidaris de la sobirania de Catalunya com els qui hi estan en contra, s'ompliria una gran enciclopèdia de les obvietats. A partir d'aquest setembre, però, el compte ja no és enrere, sinó endavant. Cada nova etapa, en una espiral ascendent, està especificada amb dies i alternatives concretes. Catalunya serà independent si no hi ha cap error, si es deixen pocs elements a l'atzar, si la hipotètica majoria de catalans que se'n declaren partidaris en les enquestes està disposada a assumir un

L'11 de setembre, s'acaba el compte enrere i comença el compte endavant en el tram final que pot portar Catalunya a la independència. Les especulacions, com ha afirmat el conseller de la Presidència, Francesc Homs, s'han acabat i comencen "els fets". Fets com l'aprovació de la Llei de consultes, la signatura del decret que convocarà a les urnes el dia 9 de novembre o la més probable suspensió del Tribunal Constitucional. Els pròxims tres mesos, aquests sí, seran 'històrics' amb totes les lletres.

cert grau de risc i un cert grau de sacrifici, si tot el procés es fa d'acord amb uns paràmetres internacionals solvents i si els dirigents polítics sobiranistes

actuen amb habilitat, intel·ligència i generositat. Aquest compte endavant es desenvoluparà sobre unes etapes clarament definides.

L'11 de setembre. La importància d'aquesta Diada és determinant. Més encara que la de l'any passat o la del 2012, quan més d'un milió de persones van omplir els carrers de Barcelona i van conduir Artur Mas a la convocatòria d'eleccions i a la definició d'un programa electoral que decantava la principal força política del país, Convergència i Unió, cap al sobiranisme i, de fet, cap a l'independentisme. La convocatòria, aquesta vegada, ha estat assumida a parts iguals per l'Assemblea Nacional Catalana i per Òmnium Cultural. Totes dues associacions la situen en un projecte més ambiciós, "Ara és l'hora", que durarà des del dia 12 de setembre fins al 9 de novembre, la data que el president de la Generalitat ha proposat perquè es faci la consulta. Milers de persones s'hi han abocat amb entusiasme i amb un sentit just d'intransigència.

Els responsables d'Òmnium i de l'Assemblea no han estalviat recursos financers i humans perquè la V que ha d'unir la Diagonal i la Gran Via de Barcelona aplegue encara més gent que en les convocatòries que l'han precedida en el temps. Els uns i els altres no dissimulaven una certa inquietud abans de les vacances perquè fins en aquell moment les preinscripcions no anaven a la mateixa velocitat que l'any passat. Encara que alguns ho justificaven pel fet que la gent havia entès que apuntar-se a la cadena humana en garantia l'èxit logístic i que ara el nou format de manifestació, més convencional, permetia un cert relaxament, Òmnium i l'Assemblea han multiplicat els esforços per animar els catalans a omplir els trams que trenaran una senyera gegant, incloent-hi una carta personal que la presidenta de la segona entitat, Carme Forcadell, ha enviat a les 600.000 persones que es van inscriure a la cadena.

Però la consciència de la importància de l'èxit de la convocatòria és compartida. La premsa de Madrid ha desplegat una campanya liderada per *La Razón*, diari que és propietat de José Manuel Lara Bosch, per desacreditar-la i desanimar els assistents potencials més tebis. Els diaris i les emissores de ràdio han anat reaccionant amb una ira no gens continguda després de cada un dels assaigs parcials, que s'han escampat pel territori català i per l'estranger

durant els mesos de juliol i agost, i els han considerat un "fracàs". Igualment, l'activisme espanyolista més ultrancer ha entès que cal desestabilitzar el moviment civil a Catalunya, de manera que ha apuntat cap a les parts que considera més visibles i més estratègiques. El pretès sindicat Manos Limpias, per exemple, ha anunciat aquest mes d'agost una querrela contra Carme Forcadell sota l'acusació d'"incitació a la sedició" i de "subversió de l'ordre constitucional". És una querrela que ampliarà a tots els dirigents dels partits polítics catalans que criden a la desobediència institucional en cas que el Tribunal Constitucional suspengui la llei de consultes.

Fins ara, però, totes aquestes accions només han tingut com a reacció immediata una punta en el creixement en les inscripcions de socis tant de l'Assemblea com d'Òmnium Cultural. Aquesta darrera entitat, per exemple, ha sumat una mitjana de 900 adhesions cada mes el darrer any. Igualment, amb la intenció clara d'igualar o comparar l'èxit de la convocatòria, Societat Civil Catalana ha convocat una concentració a Tarragona per al mateix dia 11 que li permetrà el joc i les comparacions interessades d'assistents. En aquest sentit, convé recordar les xifres oficials que ha anat donant la Delegació del Govern de l'Estat o el Ministeri de l'Interior després de cada manifestació, la generositat amb què han estat tractades les convocades per entitats unionistes i, per contra, l'avarícia, com a contrast, amb què han estat comptats els assistents a les que ha impulsat Òmnium o l'Assemblea. La manipulació més agra es tornarà a fer evident aquesta Diada.

L'interregne. Entre l'11 de setembre i el 9 de novembre hi haurà dos mesos d'*interregne*. Dos mesos en què, sabuda la decisió del Consell de Garanties Estatutàries, que ha avalat majoritàriament el text, el Parlament aprovarà la llei de consultes amb els vots de Convergència i Unió, Esquerra Republicana, el PSC, Iniciativa-Verds i la CUP. Això serà el divendres 19 de setembre. Immediatament després, probablement el dilluns dia 22, el president de la Generalitat, sense donar temps a la interposició del recurs més que previsible de l'advocacia de l'Estat, signarà el decret de

ARA ÉS L'HORA

convocatòria de consulta per al 9 de novembre. En aquests moments els seus col·laboradors més pròxims encara expliquen que Artur Mas "no ha descartat del tot" una inhibició del Govern de Mariano Rajoy, que pot renunciar a presentar els dos recursos per evitar que en el futur immediat el procés sobiranista a Catalunya es complique, arribi a punts

A dalt, primera reunió del Pacte Nacional pel Dret a Decidir. A sota, a l'esquerra, uns castellers a la cadena de la Diada del 2013; a la dreta, Muriel Casals i Carme Forcadell presenten la campanya "Ara és l'hora".

encara més incontrolables o acabe liderat per forces i dirigents *més radicals*. És una eventualitat, però, que a Madrid no té en compte ningú. Ben al contrari, els col·laboradors més pròxims a Rajoy insisteixen en el fet que el seu Govern no en deixarà passar ni una i que l'Estat recorrerà "amb contundència" tant contra la llei com contra el decret.

Igual ara com fa un any, el Govern del Partit Popular considera que l'única manera de frenar en sec *el desafiament independentista* a Catalunya és destruint Artur Mas. Incomprensiblement, consideren que no hi ha cap revolta social, sinó només "l'obsessió d'un líder polític que ha embogit". Els dirigents del PP han anat confiant, en cada

nova etapa, en la debilitat interna dels partits sobiranistes. En un primer moment van vaticinar que Convergència i Esquerra trencarien aviat el pacte de governabilitat, fet que obligaria Mas a convocar eleccions avançades. Després van profetitzar que tots tres partits serien incapaços de posar-se d'acord en la data i en la pregunta de la consulta. Ara afirmen que la impossibilitat de fer la consulta dividirà i fragmentarà tot el moviment fins al punt de fer inviable unes eleccions plebiscitàries. Cap d'ells, ni al PP ni al Govern de Mariano Rajoy, no accepta, ni en públic ni en privat, la possibilitat de presentar, en el moment més oportú, una proposta de màxims autonòmics que facilite el camí per a la consolidació d'una opció moderada, l'opció que pot liderar Josep Antoni Duran i Lleida. Els uns i els altres insisteixen en la necessitat de mantenir la pressió i la política de terra cremada. La darrera cimera entre Rajoy i Angela Merkel, en què la cancellera alemanya va subscriure el rebuig del president espanyol a la possibilitat d'acceptar la consulta que demana el Parlament de Catalunya, els ha donat encara més raons per a l'optimisme. "Artur Mas s'immolarà i estavellarà Catalunya si la majoria dels catalans el segueixen" continua sent la divisa més repetida a la Moncloa.

En aquest interregne, que acabarà just en el moment en què l'advocacia de l'Estat presente al Tribunal Constitucional el recurs contra la llei i el decret, hi haurà, bàsicament, activitat parlamentària i institucional.

La suspensió. Tot fa preveure que aquesta vegada el Tribunal Constitucional no es prendrà el recurs amb la parsimònia funcional amb què s'ho pren tot. En pocs dies anunciarà la suspensió cautelar de la llei de consultes i el decret presidencial que la regularà. A partir d'aquell moment les dates es mantenen fixes en el calendari, però les incerteses es multipliquen. Segons ha declarat una vegada i una altra el president de la Generalitat, immediatament després d'aquesta suspensió convocarà els partits que hauran votat la llei de consultes per intercanviar parers i coordinar la resposta a la suspensió. Artur Mas ha dit als seus col·laboradors més pròxims que no desacatarà la suspensió,

La dates que canviaran el país

SETEMBRE

1	
2	Compareixença de Jordi Pujol al Parlament de Catalunya Compareixença de Cristóbal Montoro al Parlament espanyol
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	Manifestació a Barcelona. Convocada per Omnium i l'Assemblea Nacional Catalana Manifestació a Tarragona. Convocada per Societat Civil Catalana
12	
13	
14	
15	Debat de política general al Parlament de Catalunya
16	
17	
18	Referèndum a Escòcia
19	Aprovació de la llei de consultes al Parlament de Catalunya
20	
21	
22	Signatura del decret de convocatòria de la consulta per al 9 de novembre Recurs d'inconstitucionalitat presentat pel Govern de l'Estat
23	
24	
25	
26	
27	
28	
29	
30	

OCTUBRE

Suspensió del Tribunal Constitucional

NOVEMBRE

1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	Consulta sobiranista

La cadena humana de la Diada del 2013, organitzada per l'Assemblea Nacional Catalana, en el tram que es va situar davant de la Sagrada Família.

és a dir, no mantindrà la convocatòria de la consulta a risc de ser inhabilitat. Aquesta és l'opció que comparteix la direcció d'Unió Democràtica i també sembla la majoritària a Convergència. Per contra, tant Esquerra Republicana com Iniciativa-Verds i la CUP demanen que la consulta es mantingui; que el Govern no en freni la tramitació i que les urnes acabin al carrer "tant sí com no". Aquesta posició no sembla només una mesura de pressió, no busca mantenir la tensió necessària sobre Mas fins al darrer moment, sinó que més aviat respon a una convicció o a una estratègia profunda. El president de la Generalitat ja sap, a hores d'ara, quina serà la resposta que li donaran els líders dels diferents partits quan els cride a capítol.

Artur Mas sap o intueix més coses. En la darrera reunió que va tenir amb Oriol Junqueras el president d'Esquerra li va explicar que ara el seu partit només es planteja la consulta i va rebutjat prendre posicions sobre una futura candidatura conjunta en cas d'unes eleccions plebiscitàries, que s'haurien de convocar per a final d'any o per al primer trimestre del 2015. El líder del partit republicà havia dubtat fins fa poques setmanes. Fins i tot va convocar el seu consell assessor per demanar-los quina opció hauria de prendre Esquerra respecte a l'oferta d'una candidatura integrada per Convergència, sense Unió, i independents. Els darrers dies,

però, sembla que els dubtes s'han aclarit i que la direcció d'Esquerra és partidària de no formar-ne part. Els dirigents del partit adueixen que l'espai que ara ha de permetre créixer tant al partit com a l'opció independentista entre els catalans és la dels votants socialistes de tirada més sobiranista. Per això Esquerra multiplicarà, a partir d'ara, els gestos d'aproximació als dirigents escindits del PSC. "Ocupar aquest espai", diuen, "descarta anar de bracet de Convergència Democràtica." I més encara, afegixen, després de l'escàndol que ha provocat la confessió de l'ex-president Jordi Pujol i atesa l'eventualitat que l'Estat mantingui un ritme frenètic de filtracions sobre casos de corrupció que afectarien el seu partit les pròximes setmanes. Els dirigents republicans, a més, afirmen que es fien de la voluntat i la decisió d'Artur Mas, però no es fien gens "de la solidesa del seu partit".

Només una forta mobilització popular, impulsada per Omnium i l'Assemblea, pot alterar, ara, aquesta decisió prèvia. Els precedents, però, no conviden a l'entusiasme. La primera d'aquestes entitats ha estat poc partidària fins ara d'ocupar l'espai i prendre decisions que reserva als responsables polítics. La segona ja ho va intentar quan Convergència i Esquerra van mirar de pactar una candidatura unitària en les darreres eleccions europees i va fracassar.

El 9 de novembre. Previsiblement, doncs –encara que totes les previsions poden fallar en un moment d’alteració política i pública com el que vivim–, la data del 9 de novembre pot acabar en una declaració institucional a favor d’exercir el dret a decidir i amb una convocatòria d’eleccions. Però a les incerteses polítiques que s’hauran d’anar aclarint cal afegir-n’hi unes altres de més transcendents. O almenys amb una alta capacitat d’influència. Com reaccionarà la part de la societat catalana més motivada i més mobilitzada a l’anunci de la suspensió de la consulta? Com estructuraran la resposta Òmnium i l’Assemblea, que en són els exponents públics més representatius? La claredat del compte endavant s’acaba aquí. I s’obren de nou les especulacions. ¿És possible que una acció coordinada, potent i persistent de la societat civil acabe convencent el president de la Generalitat que paga la pena assumir tots els riscos que calgui el 9 de novembre, mantenir la convocatòria de la consulta i arribar al “punt de transgressió” necessari?

Fet i fet, unes eleccions amb una intenció plebiscitària també poden acabar desembocant, en el probable cas que els partits que en són partidaris superaren la majoria, en una declaració unilateral d’independència. Encara que aquesta declaració se supedités a un referèndum emparat per la comunitat internacional, l’Estat consideraria igualment en aquell moment que el Parlament de Catalunya i el president de la Generalitat han incorregut en un il·legalitat flagrant. I les reaccions serien idèntiques. Evitar ara l’enfrontament obert implica, en realitat, només ajornar-lo.

Pel mig hi haurà fets i dates menys determinants però també interessants, com ara l’encès debat anual de política general, que es farà entre el 15 i el 17 de setembre. Un debat que aclarirà, per si calia, encara més les opcions de cada força política. O la compareixença de l’ex-president Pujol al Parlament per explicar la confessió de frau fiscal, que ha convulsionat el país. Just el mateix dia en què el ministre Cristóbal Monto-

ro acudirà al Congrés dels Diputats per respondre les preguntes sobre el mateix cas. I finalment, el referèndum d’Escòcia, que es farà el dia 18 de setembre. La lentitud administrativa d’aquell país farà que no se’n sàpiguen els resultats l’endemà, el mateix dia que el Parlament de Catalunya aprovarà la llei de consultes.

Tant Òmnium com l’Assemblea expliquen que els resultats del referèndum escocès no són importants, perquè “allò que realment compta és que el poble escocès haurà guanyat podent votar. I que aquesta victòria, al marge de l’opció final, ha d’animar encara més els partidaris de la independència a Catalunya, perquè, siga com siga, deixarà en evidència el Govern i les institucions de l’Estat espanyol davant la comunitat internacional”. Ningú, però, no amaga que una victòria del sí a Escòcia donaria encara més ales i més aire al procés català. El compte endavant, per tant, ha començat.

Vicent Sanchis

Exposició

**E U G E N I
X A M M A R**

1914-1945. EL PERIODISTA QUE ENS VA EXPLICAR EL MÓN

Acte d’inauguració: 15 de setembre, a les 19.30h

Sala 4 - Palau Robert (Passeig de Gràcia, 107, Barcelona)

Exposició oberta al públic del 16 de setembre de 2014 al 31 de gener de 2015

De dilluns a dissabte, de 10h a 20h / Diumenges i festius, de 10h a 14.30h

www.eugenixammar.cat / www.gencat.cat/palaurobert

